

er der jo ingen, der overhovedet kan løfte den opgave at skabe fred og sikkerhed i regionen, hvis alle bliver væk, når FN kalder. Så det er den ene grund.

Den anden grund er altså, at den afghanske regering selv ønsker den internationale militære tilstedeværelse og har bedt om den og er meget taknemlig for den danske militære og civile indsats. Regeringen beder om det, fordi det er en forudsætning for, at regeringens myndighed efterhånden vil kunne udstrækkes til hele landet.

Den vanskelige sikkerhedssituation i det sydlige Afghanistan viser kun alt for tydeligt behovet for en beslutsom international indsats. Talebans mål er jo at hindre genopbygningen og fremme en islamisk fundamentalistisk stat, der, som før Talebanstyret blev væltet, vil kunne yde husly til terrorister og træne terrorister, og det må de altså ikke få held til en gang til.

Kl. 15.40

Det er helt afgørende, at det internationale samfund, herunder Danmark, holder fast i, at vi skal have fremskridt og fastholde de fremskridt, som allerede er opnået i nord og i vest, og sørge for, at disse fremskridt spredt sig til syd og til øst. Svigter vi nu, ville vi støtte de kræfter i samfundet, som ønsker at destabilisere en demokratisk valgt regering og skabe kaos, kræfter, som ikke ønsker udvikling og demokrati, men som ønsker ensretning og mørke. Samtidig ville vi efterlade et tomrum i den internationale indsats, som blot vil skulle udfyldes af vores samarbejdspartnere, hvis man forestiller sig, at de bliver og vi går. Så skal de jo altså overtage vores opgaver. Det vil ikke være særlig loyalt, og det vil heller ikke være en troværdig dansk politik. Og vi ville ødelægge vore egne muligheder for at yde en effektiv udviklingsbistand til Afghanistan, for der er ikke nogen til at værne dem.

Det er derfor tværtimod regeringens hensigt yderligere at forøge den militære og at accelerere den civile danske indsats i Afghanistan, og det vil regeringen fremsætte beslutningsforslag om senere i dette efterår.

På den baggrund håber regeringen, at vi også i fremtiden kan fastholde den brede enighed om indsatsen i Afghanistan, og jeg skal derfor på regeringens vegne opfordre til, at nærværende forslag til folketingsbeslutning forkastes.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Det, vi ser i Afghanistan i øjeblikket, er jo, at Afghanistan er ved at blive et nyt Irak. Vi ser en si-

tuation, hvor krigen i stadig højere grad er tabt, men hvor flere lande, herunder Danmark, USA, Storbritannien og andre, ikke kan se, at krigen faktisk er tabt, og at den strategi, man har lagt med at bombe demokrati ind i hovedet på folk, har slået fuldstændig fejl.

Jeg ved ikke, hvordan udenrigsministeren har det, når udenrigsministeren ser de rapporter, der kommer hjem fra Afghanistan. Vi ser, at støtten til Taleban vokser. Vi ser, at Taleban nu kontrollerer cirka halvdelen af Afghanistan. Vi ser, at den almindelige afghaner bliver stadig mere utilfreds med den udenlandske militære tilstedeværelse, bl.a. på grund af mordene på de mange civile. Hvordan synes udenrigsministeren egentlig selv det går i Afghanistan?

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det er jo hr. Rune Lunds sædvanlige spørgsmål: Hvordan synes man selv det går?

Altså, vi kan jo konstatere, at det er gået frem i Kabulområdet, i nord og i vest, og det er jo hele forudsætningen for, at vi nu er i syd. Og når det er hårdt og vanskeligt i syd, er det jo faktisk noget, man har forudset. Hele ideen gik jo ud på, at man havde fire trin – første, andet, tredje og fjerde trin. Og man tog trinnene, efterhånden som man var klar til det, altså, når trin et var stabiliseret, tog man trin to, og når det var stabiliseret, gik man videre til trin tre. Så det, at det er svært i syd, er jo en logisk konsekvens af, at man lod det ligge, fordi man vidste, det var svært, og koncentrerede sig om midten af landet og om nord og vest. Og når man havde det under rimelig kontrol og havde forbindelse med construction teams osv., så kunne man gå ned i det skarpe, giftige område. Og meningen er jo, når det område bliver nogenlunde stabiliseret, at man derefter kan gå videre til det østlige område.

Så man må ikke lade sig overraske af, at det er svært, hvor man havde forudset, at det var svært. Det er bare et tegn på, at det er gået nok fremad de andre steder, til at man kan gå ned de svære steder.

Så er det jo ikke rigtigt ... Jeg får nok en bemærkning til, hvor jeg kan besvare det næste spørgsmål.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Uden tvivl, vil jeg tro. Så er det hr. Rune Lund for anden og sidste korte bemærkning.